

Regering. Jeg siger ikke, at denne Stigning stammer fra, at vi havde en anden Regering, og fra de Udgifter, som deraf kunde følge, men det er i alt Fald et Tilfælde, der ser ud som en Tanke. Nu er Skatteudskrivningen i alt Fald i rask Nedgang igen, og jeg vil haabe, at der ikke atter skal komme nogen Stigning.

Hvis man ser paa Udgifterne, er Vejvæsenet det afgørende, det har de største Udgifter, og her vil jeg nævne, at i 1913—14 var de paa 162 000 Kr., og Amtet fik 854 Kr. af Motorskatten til Hjælp til Vejene; i 1926—27 har Udgiften været 1 100 000 Kr., men da har man haft 559 000 Kr. af Motorskatten til Hjælp, i Virkeligheden var altsaa den egentlige Udgift til Vejvæsenet nede paa 550 000 Kr., og i 1927—28 er Budgettet paa 1 050 000 Kr., og man faar 535 000 Kr. af Motorskatten. Udgiften er altsaa blevet henimod 6 Gange saa stor, men da Halvdelen af Udgifterne dækkes af Motorskatten, er den egentlige Stigning kun en 3-Dobling. For Amtets og for Kommunernes Vedkommende maa man sige, at normalt vil Udgiften være fordoblet og dermed forholdsmæssigt ikke være højere end i 1913—14, men hvad den stiger udover det dobbelte, er i Virkeligheden en Stigning udover, hvad der vilde svare til Udgifterne i 1913—14, ogsaa naar det forøgede Folketal tages med i Beregningen. Hvad Gældsstiftelsen angaar, er Gælden gaaet op fra 1,2 Mill. Kr. til 3,1 Mill. Kr.; denne Stigning paa henimod 2 Mill. Kr. har fundet Sted i Krigstiden, og Pengene er for en væsentlig Del anvendt til Sygehuse, Retsbygninger og lignende. Gaar vi til Sognekommunerne, var Ejendomsskatterne i 1913—14 508 000 Kr., og i 1925—26, som er det seneste Aar, vi har Opgørelse for, var de 1 464 000 Kr. Ejendomsskatterne er altsaa blevet henimod 3 Gange saa store, og for Amtets Vedkommende er Skatten paa fast Ejendom ligeledes blevet 3 Gange, op til $3\frac{1}{2}$ Gang saa stor som i 1913—14. Skatten paa fast Ejendom er steget, om jeg saa maa sige, automatisk sammen med Ejendommenes Værdi, men da Ejendommenes Værdi begyndte at falde, blev Skatten hængende. Ejendommenes Priser er nu saadant noget som 70—100 pCt. større end i 1913—14, men Skatten paa fast Ejendom er i Øjeblikket 3— $3\frac{1}{2}$ Gang saa høj som den Gang. Dette virker selvfølgelig under de nuværende Tider meget trykkende. Jeg ser ikke først og fremmest efter, hvor man kan vælte Skatten hen

bort fra de faste Ejendomme, det kan være problematisk, men jeg ser efter, om man kan faa en Lettelse i Skatteudskrivningen, for det er nødvendigt, at man kan nøjes med mindre Udgifter. Det er det, det kommer an paa, ikke just, om man kan vælte Skatten et andet Sted hen, men om vi kan formindske det offentlige Udgifter. Naar Skatten paa fast Ejendom er steget til $3\frac{1}{2}$ Gang saa meget som i 1913—14, medens Priserne paa faste Ejendomme viser en Forøgelse paa 70—100 pCt., er det klart, at den, der har siddet med sin Ejendom hele Tiden, har faaet en meget klækkelig Skatteforøgelse. Jeg forstaar, at dette Forhold maa virke trykkende, og derfor er det rimeligt, at den nuværende Regering har bebudet, at den vil søge at faa dette Forhold ændret.

Jeg skal derefter omtale et enkelt Forhold, som har været fremme i den senere Tid. Det er den kommunale Administration, som jeg blot vil nævne med nogle Ord. Der har i den senere Tid været nogle Forhold fremme fra den kommunale Administration, som ikke har været pyntelige. Vi kan nævne Birkerød og vi kan nævne Vraa. Tilfældet i Birkerød er jo meget ejendommeligt. Jeg har ikke nogen Anelse om, hvem der administrerer der. Jeg tror heller ikke, vi skal tage politisk paa det Forhold, men det er ejendommeligt, hvorledes de Mennesker er blevet smittet af Krigstidens vildeste Inflation. Der er af et Udvalg i Birkerød Sogneraad paa 3 Medlemmer, som har ganske kort til deres Mødested, paa en eneste Aften brugt lige saa meget, eller rettere mere, til Fortæring, Lys, Varme og Lokale, som et almindeligt Sogneraad paa Landet bruger et helt Aar. 7 Sogneraadsmedlemmer i min Kommune brugte, medens jeg var Sogneraadsformand, i et Aar ikke en Gang saa meget som disse 3 Sogneraadsmedlemmer paa en eneste Aften. Det er en Vildfarelse, naar man opfører sig saaledes. De Folk, der opfører sig saaledes, tager fejl af, hvad man kan tillade sig i offentlig Administration. Den Slags Udskejelser tror jeg dog ikke vi har haft saa forfærdelig meget af, selv om vi ogsaa har haft noget saadant deroppe i Vraa; men der er dog kommet en vis Usikkerhed ind i Sognekommunerne med Hensyn til deres Administration, og adskillige Steder har man faaet gale Begreber om, hvordan man skal behandle offentlige Midler i visse Tilfælde. Jeg tror i og for sig ikke, der er sket noget saa overordentlig slemt, og jeg tror navnlig ikke, der er sket noget, som i no-